

Hồi Thứ Mười Hai

Phá Dịch Châu, Tử Lãng khiển tướng, Dẹp binh Tần, Tôn Tần ra mưu

Nói về Vương Tiễn bị Tôn Yên, Lý Tông và mười hai tên học trò, đánh một trận cả thua chạy dài. Vương Tiễn quay đầu ngó thấy năm trăm gia tướng bị chết rất nhiều, coi lại còn vài mươi người, thì sa nước mắt. Vương Bôn khuyên giải rằng: "Nghĩa phụ (là cha nuôi) xin chớ lo rầu, việc binh gia thất bại là sự thường, song con nghe chắc Tôn Tần chết thiệt rồi thì thành Dịch Châu chẳng bao lâu phá đặt, bây giờ phải tìm đường trở về dinh". Vương Tiễn nói: "Ta đánh trọn một ngày, người ngựa mỗi mệt, chỉ bằng đến trước cụm rừng nghỉ ngơi một chút, và sai quân đi kiếm người ở chỗ này, hỏi thăm đường sá".

Quân binh vâng lệnh ra đi, giây lâu trở lại, thưa rằng: "Chỗ này bốn phía đều là núi hoang đồng trống, chẳng có nhân dân, cũng không có nhà cửa chi hết". Vương Tiễn nghe nói, thêm lo sợ, lúc ấy ác vàng chen lặn, bỗng nghe phía Bắc, tiếng sấm vang trời, thành linh mây đen mù mịt che lấp mặt trăng, trời đất tối tăm, giông gió âm âm, giây phút cuồng phong cả dậy, sấm chớp từng bùng, trời mưa như xối. Vương Tiễn cùng chúng tướng đang ở giữa rừng bị một trận mưa lớn gió to, cả mình ướt át, khôi giáp dầm dề, đến canh ba trời vừa ngớt hột, mưa tạnh gió êm, xem thấy ngoài rừng đèn xanh leo lét, lửa quỷ chói lòa, khi lu khi sáng, hoặc không hoặc không, bốn phía vắng vắng có tiếng ma quỷ khóc than, bỗng đâu lại nghe trâu rống ba tiếng, đi sạt sạt dường như Tôn Tần cỡi trâu khua gậy, cát bay đá liệng từng bùng, làm cho Vương Tiễn, Vương Bôn thất kinh hồn vía, không nơi trốn nấp, Vương Tiễn chạy trở ra, xảy thấy một viên đá bay rớt ngang tai vùn vụt, thất kinh hồn bất phụ thể, lật đật chạy trở vào rừng.

Wương Bôn nói: "Không xong, ở trong này tối đen như mực, phần thì cây đá liệng quăng chịu sao nổi? Chi bằng chạy ra hay hơn". Vương Tiễn nói: "Cát đá quăng lên rầm rầm khó bề ngăn đỡ, lại thêm thẳng cụt ở ngoài kêu đòi nhân mạng, biết liệu làm sao bây giờ?" Vương Bôn nói: "Sao chẳng khẩn vái một phen đặt cho oan hồn tiêu tán thì ra mới khỏi rồi sẽ kiếm đường mà trở về dinh". Vương Tiễn nghe theo liền quỳ xuống đất, vái rằng: "Tôn Bá Linh chơn nhơn, vốn là người tiên thể, nay việc đã tiêu giải, chùng tôi trở về dinh, tạnh kinh siêu độ cho người lên chốn thiên đình". Vái rồi lại lạy lia lịa.

Nói về Tôn Tần đang ở trong dinh làm phép, xảy nghe mấy lời Vương Tiễn khẩn vái, thì tức cười thầm, bèn thâu phép thần thông.

Lúc ấy cha con Vương Tiễn, cùng vài mươi quân binh đang quỳ lạy dưới đất, đến chừng ngược mặt lên thất kinh như ngậy như đại, coi lại chẳng có rừng bụi chi cả, vẫn là một nơi đường cái đất bằng, mặt trời đứng bóng, đang nửa giờ ngọ, chúng nhân đều lom côm đứng dậy. Vương Tiễn rất hổ thẹn, đỏ mặt tía tai bèn nói rằng: "Khi nãy rõ ràng bị quỷ hồn thẳng cụt, làm cho trời đất tối tăm, cát bay đá chạy, chẳng biết quân lính có bị thương tích cùng chẳng?" Vương Bôn nói: "Không có thương tích chi hết". Vương Tiễn nói: "Thôi chúng ta tìm đường mà về dinh cho chóng". Nói rồi dẫn binh lên đường lộ tuốt về dinh, bắm cùng Nguyên soái, vào ra mắt Thủy Hoàng. Thủy Hoàng hỏi: "Chẳng hay Tiên hành quan thắng bại thế nào?" Vương Tiễn đem việc đánh với Tôn Yên rồi bị mười học trò của Tôn Tần, ra sức đánh trả thù, khi ấy tôi vừa chạy vào rừng, lại gặp hồn Tôn Tần làm cho bối rối, mà tỏ hết nguồn cơn. Thủy Hoàng rất mừng nói: "Quả thiệt Tôn Tần chết rồi, thì trẫm cao gối chẳng lo, lấy thành Dịch Châu dễ như thổi lửa". Truyền bày tiệc dâng vua tôi uống rượu thái bình cùng nhau, đang lúc ăn uống, quân vào báo nói: "Quân mã đất Lâm Tri, đóng dinh cửa phía Tây thành Dịch Châu thành linh đi mất chẳng còn một người, chưa rõ đi đâu, nên tôi phải vào phi báo". Thủy Hoàng dạy tên quân ấy do thám lại cho chắc, rồi hỏi chư tướng rằng: "Chẳng hay binh nó, vì cớ nào mà đi đâu vậy?" Kim Tử Lăng tâu rằng: "Bệ hạ há chẳng nghe lời tặc nói: Hễ là, rắn không đầu thì làm sao đi được, chim không cánh lấy gì mà bay, nay Tôn Tần bị Tiên hành quan chém chết, thì ba quân không chúa, tự nhiên như ngói lở giá tiêu có ai mà khứng giúp cho nước Yên, có khi chúng nó dỡ trại trốn về Đông Tề rồi". Thủy Hoàng rất mừng nói: "Nếu vậy thì nước Yên đâu có người tài ra phụ giúp" Tử Lăng tâu rằng: "Nước Yên vốn không người giỏi, duy có một mình Tôn Yên, tuy có sức anh hùng mặc dầu, song một mình nó, cô chường nan mình, chẳng đủ lo gì, để đêm nay tôi xem thiên văn, coi thử kết hung họa phước thế nào". Thủy Hoàng nói: "Quân sư hãy hết lòng xem coi cho kỹ". Tiệc xong rồi, các quan tạ ơn, ai về dinh nấy.

Lúc ấy ác vàng vào núi, thỏ bạc ló lên, mây trong gió lặng, sao tỏ sáng ngời. Kim Tử Lăng ra đứng ngược mặt ra xem, ngó thấy ngôi sao của vị tướng trong các xướng, tỏ sáng chói ngời, duy sao bốn mạng Tôn Tần chẳng có, bèn xem lại thành Dịch Châu, thì vương khí (là khí tượng vua) lơ mờ, còn nơi dinh Tần khí đỏ xông lên mịt trời, nói thầm rằng: "Quả thiệt lòng trời phụ giúp dấy nên cho nhà Tần". Coi rồi vào đứng nghỉ ngơi, qua ngày thứ, Thủy Hoàng lên đứng hỏi quân sư rằng: "Chẳng hay khi hôm quân sư xem coi tinh tú thế nào?" Tử Lăng tâu rằng: "Tôi xem ngôi càn tượng (là xem thiên văn) thì sao bốn mạng Tôn Tần chẳng thấy hình dạng chi hết, liệu có khi va chết thiệt đi rồi". Thủy Hoàng nói: "Nếu Tôn Tần chết rồi, sao

chẳng phát binh đánh thành, lấy tờ hàng thư của vua nước Yên cho sớm?" Tử Lăng tâu rằng: "Xin bệ hạ để đêm nay, tôi ra kế phá thành Dịch Châu, mà bắt Chiêu Vương, đặt có bảo hộ bệ hạ vào thành an nghỉ". Thủy Hoàng cả mừng, đáp rằng: "Nhờ chức diêu mầu của quân sư, mặc tình muốn điều chi, thì cho trầm biết". Tử Lăng cúi đầu từ tạ lui về trước, đánh trống nhóm tướng quân lớn nhỏ, nghe trống kéo vào ra mắt, phân đứng hai hàng. Tử Lăng vòng tay nói cùng tướng rằng: "Lời xưa có nói: Nuôi binh ngàn ngày dùng trong một thuở, đêm nay phải cho hết sức đồng lòng phá Dịch Châu duy tại trận này". Chúng tướng đáp rằng: "Xin nghe theo lời quân sư sai khiến". Tử Lăng lấy một cây lệnh tiễn, nói với Chương Hàng: "Xin phiến Nguyên soái dẫn ba ngàn binh, chờ đến canh ba, nghe tiếng pháo nổ, bắc thang hãm thành, vào cửa phía nam". Lại sai Triệu Cao, Bạch Viên, đem ba ngàn binh mai phục, hễ nghe pháo nổ thì đánh thẳng vào cửa phía Tây, không được trái lệnh. Vương Tiễn thì lãnh một muôn binh, chờ đến canh ba, binh kia đánh vô thành thì phải tiếp ứng ba phía mà ngăn ngừa việc xảy đến, còn Mông Diêm thì lãnh lệnh tiễn vào năm dinh, tuyển lựa người mập mạp cao lớn, sức lực mạnh mẽ, trong một ngàn thì lấy một trăm, trong một trăm chọn lại mười người, trong mười lựa lấy một người, cộng là ba mươi tên rồi dạy thợ vẽ dùng màu xanh, đỏ, trắng, vàng, mà vẽ mặt mấy tên quân ấy, còn nơi mình mặc áo ngũ sắc, chân đi giày cao gót, tay cầm búa lớn giả dạng Thiên thần, đến canh ba chia ra mỗi cửa mười tên, hễ nghe súng nổ làm hiệu phải ra sức trèo trước vào thành, làm cho quân giữ thành thất kinh vỡ chạy, đặt tiện bề quân sĩ công phá, chẳng nên chậm trễ, và sai Nhân Chơn qua cửa phía Đông, cất một toà pháp đài (chỗ để làm phép) bề cao ba trượng sáu thước, và một cây cờ trắng, hai mươi bốn cái trống lớn, hai mươi bốn tên quân đánh trống, hai tám kiếng, và cặp bạch châu sa, giấy vàng cho sẵn. Tử Lăng bài trí xong rồi, chúng tướng chia tay nhau ra đi, ai lo việc nấy.

Nói về Tôn Tẫn dùng phép độn giáp che khuất binh mã cho nên Tử Lăng xem sao, thì ngỡ là Tôn Tẫn thiệt chết nơi tay Vương Tiễn rồi, bèn sai tướng phát binh chờ đến canh ba, đặt cố ra sức phá thành, không dè Tôn Tẫn xem thấy trong dinh Tẫn, sát khí xông lên, lần tay đoán quẻ, trước biết nguồn cơn, trong lòng rất mừng nói rằng: "Để đêm nay ta phá binh Tẫn, hầu giết cho chúng nó manh giáp chẳng còn, mới rõ chức diêu của người tiên". Nói rồi lên trước. Truyền đòi hết mười hai tên học trò vào ra mắt. Tôn Tẫn viết ít lá thiệp, nói với chúng học trò rằng: "Hiền đồ! Đêm nay đến canh ba, thì có binh Tẫn kéo tới đánh thành, vậy chúng tướng phải hết lòng phòng giặc, nếu trái lệnh hãy theo quân pháp chẳng dung". Chúng tướng đều xá nói: "Xin vâng theo quân lệnh". Tôn Tẫn cầm một cây lệnh tiễn và một lá thiệp, kêu Tôn Yên hãy ra mà lãnh thiệp cùng lệnh tiễn vào thành coi theo đó mà làm. Tôn Yên lãnh lệnh lui ra, về trước giở xem, trong thiệp dạy rằng: "Vào thành tâu cùng hoàng thượng, trên thành cửa phía Bắc, chứa nước cho nhiều,

đến canh ba tự nhiên có chỗ dừng, còn cửa bên Nam, phải thêm cây gỗ đá gạch cho thật nhiều, tới canh ba, binh Tần tới đánh, thì trên áp liệng lẫn xuống, trên cửa thành phía Tây, thì dựng một cây cờ trắng, dưới cờ cắm những gươm đao kiếm kích cho nhiều, cấm không cho người qua lại nơi ba cửa ấy". Tôn Yên xem rồi chạy ngựa vào thành, coi theo đó mà làm. Tôn Tần rút hai cây lệnh tiễn, hai tấm thiệp, kêu Mã Thăng, Giải Tính dạy rằng: "Hai người lãnh thiệp này coi theo đó mà làm, không được trái lệnh". Hai người vâng lệnh lui ra, giở thiệp xem coi, trong thiệp của Mã Thăng dạy rằng: "Vào thành tàu cùng hoàng thượng bắt quân đem hết cỏ khô trong kho ra ngoài, cách thành Dịch Châu năm dặm rải khuất ba cửa, bề rộng năm dặm". Thiệp của Giải Tính thì dạy rằng: "Kíp mau vào thành tàu cùng hoàng thượng, đãi lãnh một ngàn binh mã, đem thuốc pháo, diêm tiêu lưu hoàng rải khắp trên cỏ khô, mỗi tên quân phải đem một sợi dây dẫn hỏa, coi chừng trên dịch lầu, thành Dịch Châu, hễ lửa cháy, thì đầu đó đều nổi lửa lên, và dẫn quân đến khi lửa cháy rồi, phải chạy phía dưới thành mà lãnh mạng chẳng được trái lệnh". Hai người xem rồi đều tuốt vào thành, ai lo việc nấy. Tôn Tần lại sai Tôn Long, Ngụy Hổ, dẫn một ngàn binh ra phía Nam thành Dịch Châu, nơi rừng Giả trừ mai phục chừng canh ba lửa dậy phải đốt pháo la hét trợ oai, nếu để cho binh Tần chạy thoát, thì chém quách chẳng dung; lại sai Ngô Năng, Ngô Thắng, lãnh một ngàn binh, mai phục ngoài cửa phía Tây, hễ binh Tần hãm thành, lửa hiệu đốt lên, thì dẫn binh la hét trợ oai gặp binh Tần bị ngập nước, bắt sống chờ cho chạy thoát, và sai Triển Đắc Năng, Ngô Đắc Thắng, Ân Đắc Hải lãnh ba trăm bộ binh, dùng câu liêm, câu móc, mai phục ba phía cửa thành, chờ đến canh ba, trong dinh Tần pháo nổ, thì có giả Thiên thần phá thành thì sẽ dùng câu liêm, câu móc giựt té nhào xuống, chém chết chẳng để cho sống một người, sai Lý Tông, Triển Lực lãnh một ngàn binh, ra góc phía Đông thành, đào đất để mà địa lôi, binh Tần thấy ba phía lửa dậy, chắc làm sao cũng chạy sang nơi ấy, hễ nghe pháo hiệu nổ, liền đốt địa lôi, rồi dẫn binh tuốt lên pháo đài, chặt ngã cây cờ đen, và đánh pháp đài, tuy không bắt được Kim Tử Lăng, song nó cũng phải bay hồn mất vía, điều khiển xong rồi, mười hai tên học trò chia tay ra đi các nơi.

Nói về Kim Tử Lăng truyền lệnh canh một ăn cơm, canh hai nai nịt, canh ba khởi hành, người thì ngậm thẻ, ngựa thì cắt lạt, sửa soạn phá thành, truyền lệnh rồi dẫn vài tên quân, từ biệt Thủy Hoàng, ra khỏi đại binh, trèo lên pháo đài, đốt hương vái lạy trời đất, dùng châu sa, họa đạo linh phù, còn đang vẽ bùa tĩnh tướng, bên kia Tôn Tần đà xách gậy cỡi trâu, bay bổng lên không, xem thấy Tử Lăng đang ở trên pháp đài làm phép thỉnh thần, thì nói thầm rằng: "Ta ở đây đang coi nó làm sao cho biết". Xem thấy Tử Lăng đang ở trên pháp đài, miệng niệm chơn ngôn, chân đạp la đầu, đốt một đạo linh phù mà thỉnh thần, lúc ấy Tôn Tần ở trên mây, liền tiếp lấy đạo binh phù, Tử Lăng thỉnh một hồi lâu không thấy thần tướng đến, trong bụng hồ nghi, bèn đốt luôn đạo bùa thứ hai, cũng bị Tôn Tần tiếp lấy. Tử Lăng thấy bùa phép

chẳng linh trong lòng cả giận, đầu xõa tóc ra, tay cầm gương, miệng đọc chơn ngôn, Tôn Tần đang ở trên không xem thấy tức cười và mà nghĩ thầm rằng: "Chi bằng ta nhơn kế ra mưu, chẳng cần ta phá phép nó làm chi". Giây phút trời đất tối tăm, bỗng thấy năm vị ngũ lôi (là thần làm sấm sét) bay tới. Tôn Tần hỏi: "Chẳng hay các Tôn thần đi đâu đó vậy?" Lôi thần vòng tay cúi mình đáp rằng: "Không có việc, tôi đâu dám đi bậy, vì có pháp chỉ Kim Tử Lăng đòi chúng tôi, chưa biết việc chi". Tôn Tần nói: "Xin phiến Tôn thần đến canh ba tới cửa cửa thành Dịch Châu, bên Bắc nổi trận sấm sét, chẳng nên trậm trễ". Lôi thần đáp rằng: "Xin vâng phép dạy". Tôn Tần nói: "Nếu có Kim quân sư đòi các vị, thôi hãy đi đi cho chóng". Chúng thần từ biệt Tôn Tần, rồi hạ mây bay xuống pháp đài hỏi rằng: "Chẳng hay pháp sư đòi chúng tôi có việc chi sai khiến chẳng?". Tử Lăng nói: "Không có việc đâu dám làm nhọc đến Tôn thần, xin phiến Tôn thần nổi trận sấm sét, dẫn động hai mươi bốn cái trống đến ba cửa thành Dịch Châu, làm hôn mê quân sĩ nước Yên, đừng dễ phá thành". Các thần vâng lệnh bay đứng trên mây, qua đến canh ba, bên dinh Tần, người thì ngậm thẻ, ngựa đều cất lặc, cuốn cờ dứt trống, im lìm ra đi. Mông Điềm dẫn ba mươi tên quân mạnh mẽ, giả dạng Tôn thần, đến phía Nam, phía Bắc, phía Tây, ba cửa trèo lên hãm thành, ở sau thì có binh bộ, vác thang đặt bắc trèo vào, đương cơn tối tối, đều kéo đến dưới thành, nghe một tiếng pháo nổ, ba cửa bắc thang áp trèo lên, ra sức phá thành. Tử Lăng dạy hai mươi bốn tên quân nổi trống lên, và dùng hai tấm kiếng liệng giữa thình không, rất nên lợi hại, tấm bay lên, tấm bay xuống nhấp nháy đường như nhớp sáng bủa giăng, tiếng trống đánh vang dậy, khác nào sấm vang chuyển động. Tử Lăng ở trên tháp đài, đánh cái lệnh bài thức thì lôi công (là lôi thần) Điện mẫu là bà chớp) đều dậy lên ầm ầm, dường như đất rung trời lay làm cho thành Dịch Châu thiếu chút nữa hồng tan vỡ hết.

Nói về Tôn Yên ở trên thành phía Nam ngăn giữ, xảy nghe pháo nổ đánh thành liền xô cây lăn đá, liệng vãi từng búng. Chương Hàng lên không được, lúc ấy Triệu Đắc Năng, dẫn quân cầm câu liêm móc, giựt thiên thần giả té nhào xuống đất mà giết hết.

Nói về Triệu Cao lãnh binh phá cửa phía Bắc, xảy nghe tiếng pháo nổ tợ sấm vang tai, bèn đốc quân trèo lên hãm thành, bỗng thấy mười tên quân giả thiên thần, bị Ngô Đắc Thắng, dùng câu móc liêm giựt té nhào xuống đất còn Tôn Tần ở cửa phía Bắc, lấy cờ Hạnh huỳnh kỳ chỉ lên, nạt rằng: "Lôi thần ở đâu". Các vị lôi thần liền đến cửa bên Bắc, sấm sét vang trời làm cho những đồ chứa nước, đội rúng bể tan, nước chảy cuộn cuộn chẳng khác nào suối Huỳnh Hà, chảy tràn xuống, binh tần ngập chết không xiết kể. Triệu Cao đánh liều chạy qua cửa phía Tây, lúc ấy Giải Tính xem thấy đạo binh Tần vào nơi hiểm địa, truyền dạy ba quân sửa soạn dây lửa sẵn sàng. Tôn Tần đưa lôi thần trở về, tức thì sấm sét lạng tang, rồi bắn xẹt tên lửa

trên không làm hiệu, Giải Tịch xem thấy chẳng dám chậm trễ, đốt lên một tiếng pháo, ba phía lửa dậy rần rần sáng rực trời đất, binh Tần xem thấy, hồn bất phạ xá. Chương Hàng đang ở phía Nam, vừa muốn dẫn binh bỏ chạy, bỗng nghe tiếng nơi rừng Giã trư, cờ phất lao xao, quân la hét dậy, thì không dám chạy tới, còn Triệu Cao bị nước ngập dẫn binh tàn trốn chạy qua cửa phía Tây đóng cố hiệp với Bạch Viên, chẳng dè giữa đường lại gặp Triển Đắc Năng, Ngô Đắc Thắng, cả đánh một trận, vội vàng nhắm phương Bắc đào sanh, lại nghe tiếng la ó và phất cờ, chẳng dám tới trước.

Nói về Bạch Viên dẫn binh phá thành, đến nơi thì giả Thiên thần, đều bị Ân Đắc Hải chặt nhào, Bạch Viên ngược mặt lên xem ngó thấy trên thành cờ xí lằng xằng, gươm đao chơm chớm, thì nghĩ thầm rằng: "Nguyên tại thành này đã có phòng bị rồi". Lúc ấy Tôn Tẫn ở giữa thình không, miệng niệm chơn ngôn tức thì những gươm giáo, đao thương bay múa tung bừng, như muôn vàng bông huệ, gió thổi lộn nhào. Bạch Viên xem liền dẫn binh liều bỏ chạy, xảy đây lại gặp một người cỡi trâu cầm gậy, Bạch Viên hoảng kinh thối lui vài bước, hồn phách đều bay, ngồi không vững, hai chân chầu trời, mình nhào xuống ngựa (Ấy là Tôn Tẫn mới ra mặt mà làm cho một vị lão tướng Tần, thấy kinh hãi chết tốt) thế lửa càng thêm lợi hại, binh tan không nơi trốn tránh, đều bị cháy phỏng trán, Chương Hàng, Triệu Cao, Mông điềm, hiệp binh một chỗ mà than thở cùng nhau.

Nói về Vương Tiễn lãnh binh tiếp ứng ba nẻo, mình đã lâm vào chỗ hiểm, ba phía lửa dậy tung bừng, trong lòng hoảng kinh, liền dẫn chúng tướng hiệp với Triệu Cao, Chương Hàng, Mông Điềm, rồi nói với chúng tướng rằng: "Không xong, phen này trúng kế rồi, vậy chúng ta ráng sức đánh ra mới xong". Chúng tướng nói: "Ba phía lửa rần rần đường nào ra đường". Còn đang bàn luận, bỗng nghe ba quân ở trước than khóc kêu vang, bị lửa cháy tanh hôi khó chịu, càng thêm bối rối. Vương Tiễn nói: "Ba phía đều những lửa khó nổi đào sanh, duy có phía Đông không lửa, sao chẳng phá nơi ấy mà ra" Chương Hàng nói: "Nơi ấy không có lửa ắt có phục binh". Vương Tiễn nói: "Tuy có phục binh hãy còn khá, hơn ở đây mà chịu chết, thôi hãy đánh ra cho mau". Nói rồi dẫn binh phá phía Đông mà chạy, ngỡ là trốn ra hang cọp, thoát khỏi miệng hùm.

Nói về Lý Tòng, Triển Lực, dẫn binh mai phục phía Đông, xảy nghe người reo ngựa hí, xông qua phần đất mình giữ, thì biết là binh Tần vào nơi hiểm địa rồi, liền đốt pháo nổ lên một tiếng, tức thì một ngàn binh bộ dùng lửa đốt địa lôi, bốn phía nổ lên ầm ầm, dường như trời lay đất rung. Hỡi ôi! Vài ngàn binh, đều hóa ra khói đen tro lạnh. Vương, Triệu, Mông bốn tướng hồn phách tan mất, tìm đường lánh nạn.

Nói về Tử Lăng ở trên pháo đài xem thấy bốn phía lửa cháy hỏa hào. Thất kinh vừa rút gươm làm phép cứu lửa, xảy nghe dưới pháp đài có tiếng chào rào. Lý Tông đi trước, tuốt lên pháp đài nạt lớn rằng: "Thằng yêu đạo, mi chạy đi đâu cho thoát!" Vừa nói vừa hươi đao xốc tới, nhắm ngay đầu Tử Lăng chém xuống. Lúc ấy tử Lăng đâu có làm phép cho đặng, vội vàng cử gươm lên đỡ. Lý Tông hươi đao vùn vụt tợ mưa tuôn gió thổi, Tử Lăng đỡ sao cho lại, vốn va là học trò của Hải Triều thánh nhân, lâu thông ngũ độn, thấy Lý Tông mạnh mẽ dữ dằn bèn đâm bậy một đao, độn thổ chạy mất, Lý Tông bắt hai mươi bốn tên quân giết sạch, rồi nổi lửa đốt đài cháy sáng ánh trời.

Lúc ấy Vương, Triệu, Chương, Mông bốn tướng còn đang tìm đường thoát thân, bỗng thấy bốn phía lửa cháy rần rần, không đường thoát khỏi, tức thì giận bừng lên, Tôn Tấn ở trên không ngó thấy một làn khí giận xung lên, thì gật đầu than rằng: "Nay ta dùng lửa đốt binh, làm cho trái nghịch lòng trời, thôi thôi ta hãy dung tha mạng nó". Liền lấy cây quạt nga mi mà quạt, nộ khí bay tan, rồi rút cờ vàng nhắm lên không chỉ lên nạt rằng: "Sao không mưa xuống, còn đợi chừng nào". Nói dứt lời mưa như xối, lửa đều tắt rụi, bọn Vương Tiễn rất mừng nói: "May nhờ có hoàng thiên phò hộ cứu mạng chúng ta" Bèn coi lại thì còn hơn một trăm quân cỡi ngựa theo mình đều bị thương tích hết, Chương Hàng nói: "Nhân lúc trời mưa, bọn ta phải trốn mà chạy cho mau". Triệu Cao, Mông Diêm nói: "Nay binh ta còn ít, phải giữ cho lắm, nếu sa vào bẫy rập khó nổi thoát thân". Nói rồi quát ngựa chạy nhào, lật đật như chó nọ lạc nhà, vội vàng tợ cá kia thoát lưới, nhắm đồng hoang chạy miết, cách rừng Giả trư chẳng xa bỗng nghe pháo nổ vang. Tống Long, Ngụy Hổ hai người giục ngựa xông ra đón đường nạt lớn rằng: "Tần tặc, chớ chạy, ta vâng mạng Nam quận vương, chờ đây đã lâu, sao không xuống ngựa chịu trói cho rồi, kéo nhọc ta ra sức". Các tướng nghe nói ba chữ Nam quận vương, thì thất kinh lấy mắt nhìn nhau nói: "Tại sao mà có Nam quận vương nữa kìa, vậy thì Tôn Tấn chưa chết, hèn chi nó đốt bọn ta dữ tợn thế ấy". Bốn tướng thất kinh chẳng dám đánh, quày ngựa nhắm phương Bắc bỏ chạy. Tống Long, Ngụy Hổ rượt theo chẳng kịp, nên thân binh trở lại. Vương Tiễn tra binh tàn chết hơn năm trăm người, chưa đi mấy dặm đến rừng Hắc Long, xảy nghe một tiếng pháo nổ, Ngô Quang, Ngô tính xông ra đón đường nạt lớn rằng: "Tần tặc, sao không để thủ cấp lại, còn đợi chừng nào?" Vương Tiễn chẳng dám đánh, quát chạy nhắm phía Tây chạy tuốt, bị Ngô Quang, Ngô Tính rượt đánh một trận cả thua chạy nhào đến sáng, bọn Vương Tiễn chạy ra khỏi rừng, duy còn có mười bảy tên quân, và bốn viên chưởng tướng cộng là hai mươi một người mà thôi. Vương Tiễn lòng rầu chẳng xiết, cứ nhắm phía Tây chạy trốn, xảy nghe chiêng trống vang dậy, thấy một đạo binh đầu kia đi lại, có hai cây cờ lớn, ở giữa lộ ra một con trâu bàn đốc thanh ngưu, ngồi trên lưng trâu, một người đạo nhân tay cầm gậy trầm hương, quả thiệt Tôn Tấn không sai, lúc ấy đường hẹp gặp nhau khó bề trốn lánh, bốn tướng

quày ngựa nhắm phía Đông bỏ chạy, chưaặng vài dặm lại nghe tiếng quân reo dậy. Vương Tiễn than rằng: "Bốn phía đều có binh phục, dầu có tháp cánh cũng khó bay khỏi được, chi bằng tự vận cho rồi". Nói dứt lời rút gươm đâm hòng. Chương hàng vội vàng cản lại nói: "Tiên hành quan, xin đừng nóng nảy, đạo binh đi lại kia kia, chờ đề Tây Tần, có khi nước ta sai đến tiếp cứu mình chăng". Vương Tiễn nghe nói coi kỹ lại, quả thiệt chờ đề chữ tần, lòng rất vui mừng, giây phút đi lại một tướng bào đỏ, giáp vàng, quả thiệt Vương Bôn dẫn một đạo binh mã, rầm rộ kéo đến, ngó thấy Chương Hàng, liền xuống ngựa nói rằng: "Mặt tướng đến chậm, cứu ứng không kịp, xin dung thứ tội". Chương Hàng nói: "Mang ơn tướng quân đường xa đến cứu". Các tướng hiệp binh một chỗ, vừa đến dinh Tần, Thủy Hoàng truyền chỉ đoài vào. Chương Hàng, Triệu Cao, Vương Tiễn, Mông Diêm, vào quỳ dưới trướng. Thủy Hoàng hỏi: "Các khanh phá thành, chẳng hay thắng bại thế nào?" Bốn tướng cúi đầu tâu rằng: "Chúng tôi phá thành lầm vào bẫy rập, bị Tôn Tần dùng một trận lửa, đốt bọn tôi ở giữa, nếu không có trời xuống đám mưa, thì ắt bọn tôi cháy ra tro bụi, bọn tôi sa cơ thất trận xin chịu tội". Thủy Hoàng hỏi Vương Tiễn rằng: "Người đã giết Tôn Tần rồi, sao lại còn Tôn Tần nữa?" Vương Tiễn tâu rằng: "Nguyên vì Tôn Tần ngụy kế đa đoan, giả chết mai danh ẩn tích, chớ chưa thiệt chết". Thủy Hoàng nói: "Chết bao nhiêu nhơn mã?" Vương Tiễn nói: "Tôi tôi đáng thán, ba ngàn binh, bị nước lụt, lửa cháy và địa lôi chết rất thảm thương, nay còn có mười ngàn mà thôi". Thủy Hoàng nghe nói khí giận xung lên, truyền chỉ bắt Chương Hàng, Vương Tiễn. Triệu Cao, Mông Diêm dẫn ra viên môn chém đầu mà răn chúng. Võ sĩ xông ra bắt bốn tướng trói lại, dẫn ra viên môn.